

Oscar Wilde

Η Μπαλάντα Της Φυλακής Του Ρήντινγκ (Reading)

(Ο Όσκαρ Γουάιλντ είχε καταδικαστεί σε δύο χρόνια καταναγκαστικά έργα για ομοφυλοφιλία και ενόσω έκτιε της ποινή του στη φυλακή του Reading, στις 7 Ιουνίου 1896, κρεμάσανε τον 30χρονο Charles Thomas Wooldridge ο οποίος νωρίτερα τον ίδιο χρόνο είχε σφάξει την γυναίκα του. Έγραψε το ποίημα μετά που είχε αποφυλακιστεί, 3 χρόνια πριν πεθάνει στο Παρίσι. Η μετάφραση έγινε για την Ιστορία του Ανθρώπου. Δεκτές τυχόν υποδείξεις-παρατηρήσεις. Μετά την μετάφραση ακολουθεί το πρωτότυπο κείμενο).

I

Δε φορούσε το κόκκινο παλτό του,
γιατί το αίμα και το κρασί είναι κόκκινα
και αίμα και κρασί υπήρχε στα χέρια του,
όταν τον βρήκανε με τη νεκρή,
τη φτωχή νεκρή γυναίκα που αγαπούσε
και δολοφόνησε στο κρεβάτι της.

Περπατούσε ανάμεσα στους καταδίκους
ντυμένος την φθαρμένη γκριζα στολή.
Ένα κασκέτο του κρίκετ είχε στο κεφάλι.
Και το βήμα του φαινόταν ελαφρύ και χαρούμενο.
Ποτέ μου δεν είδα άνθρωπο να κοιτά
με τόση λαχτάρα την ημέρα.

Ποτέ μου δεν είδα άνθρωπο να κοιτά
Με τόσο σκεπτικό μάτι
Αυτό το μικρό γαλάζιο κομμάτι,
Που οι κατάδικοι αποκαλούν ουρανό,
Και κάθε σύννεφο που γλιστρούσε
Φεύγοντας με πανιά από ασήμι.

Περπατούσα με άλλες πονεμένες ψυχές
Σε έναν ακόμη κύκλο
Και αναρωτιόμουν αν ο άνθρωπος αυτός είχε κάνει
Μεγάλο ή μικρό κακό
Όταν μια φωνή πίσω μου ψιθύρισε σιγανά,
«Αυτός ο φιλαράκος πρόκειται να κρεμαστεί»

Χριστέ μου! Οι ίδιοι οι τοίχοι της φυλακής
Ξαφνικά φάνηκαν να ραγίζουν,
Και ο ουρανός πάνω από το κεφάλι μου έγινε
Σαν ένα κράνος πυρακτωμένου χάλυβα
Και παρόλο που ήμουν μια πονεμένη ψυχή
Τον πόνο μου δεν μπορούσα να νιώσω.

Ήξερα μόνο κυνηγημένος από ποια σκέψη
Τάχυνε το βήμα του και γιατί
Κοίταζε την φανταχτερή ημέρα
Με τόσο μελαγχολικό μάτι.
Είχε σκοτώσει ό,τι αγαπούσε
Γι' αυτό και έπρεπε να πεθάνει.

Κι όμως κάθε άνθρωπος σκοτώνει ό,τι αγαπά
Ας το ακούσουν αυτό όλοι,
Μερικοί το κάνουν με ένα πικρό βλέμμα
Μερικοί με μια κολακευτική λέξη,
Ο δειλός με ένα φιλί,
Ο γενναίος με το σπαθί.

Κάποιοι σκοτώνουν την αγάπη τους νέοι,
Άλλοι όταν γερνά,
Ένας τη πνίγει με τα χέρια του πόθου,
Άλλος με τα χέρια του πλούτου:
Οι πιο συμπονετικοί χρησιμοποιούν μαχαίρι
Οι νεκροί τόσο γρήγορα παγώνουν

Μερικοί αγαπάνε πολύ λίγο, άλλοι τόσο πολύ
Μερικοί πουλούν και άλλοι αγοράζουν
Κάποιοι το κάνουν με πολλά δάκρυα,
Άλλοι δίχως στεναγμό,
Γιατί ο καθένας σκοτώνει ό,τι αγαπά.
Κι όμως, δεν πεθαίνει ο καθένας.

Δεν πεθαίνει με ένα θάνατο ατίμωσης
Μια μέρα σκοτεινής ντροπής,
Ούτε μπαίνει θηλιά γύρω από το λαιμό του
Ούτε του φοράνε ένα πανί στο πρόσωπο.
Ούτε πέφτουν τα πόδια του μέσα από το πάτωμα
Μέσα στο άδειο κενό.

Δε βρίσκεται ανάμεσα σε σιωπηλούς φύλακες,
να τον προσέχουνε νύχτα και μέρα,
να τον προσέχουν όταν θέλει να κλάψει
και όταν πασχίζει να προσευχηθεί,
Να τον προσέχουν μην τυχόν κλέψει
Την φυλακή από το θύμα της.

Δεν ξυπνά την αυγή να δει
Φριχτές φιγούρες να γεμίζουν το κελί του,
Τον τρεμάμενο Εφημέριο ντυμένο στα λευκά,
Τον σερίφη με το σοβαρό πρόσωπο
Τον κυβερνήτη με τα επίσημα αστραφτερά μαύρα,
Και το κίτρινο πρόσωπο της τελικής κρίσης.

Δε σηκώνεται με αξιολύπητη σπουδή
Για να ντυθεί του κατάδικου τη φορεσιά,
Όσο ο γιατρός τον παρατηρεί σκοτεινά αμίλητος και γράφει,
Κάθε χειρονομία και κάθε νευρική του σύσπαση,
Κρατώντας ένα ρολόι που κάθε ελαφρύ του τικ
Μοιάζει με το πιο βαρύ χτύπημα σφυριού.

Δε γνωρίζει την αρρωστημένη δίψα
Που κολλά σαν άμμος στο λαιμό, προτού
Ο δήμιος με τα κηπουρικά του γάντια,
Γλιστρήσει από τη σιδερόφραχτη πόρτα
Για να τυλίξει το λαιμό με δερμάτινα λουριά,
Όστε αυτός ο λαιμός ποτέ να μη διψάσει ξανά.

Δεν σκύβει το κεφάλι ν' ακούσει
Να διαβάζουν την νεκρώσιμη ακολουθία,
Ούτε, ενώ ο φόβος της ψυχής του,
τον διαβεβαιώνει πως δεν είναι πεθαμένος
Διασταυρώνεται με το ίδιο του το φέρετρο,
Καθώς περνάει από τα φριχτά υπόγεια.

Δεν ατενίζει επίμονα τον ουρανό
μέσα από τον μικρό γυάλινο φεγγίτη,
δεν προσεύχεται με πετρωμένα χείλη
ζητώντας το τέλος της αγωνίας του,
ούτε αισθάνεται στο ανατριχιασμένο του μάγουλο,
το φιλί του Καϊάφα.

II

Έξι βδομάδες έφερνε βόλτες την αυλή
Με τη φθαρμένη γκριζα του στολή,
Με το κασκέτο στο κεφάλι
Και το βήμα του ελαφρύ και χαρούμενο,
Αλλά ποτέ μου δεν είδα άνθρωπο να κοιτάζει
Με τέτοια λαχτάρα την ημέρα.

Ποτέ δεν είδα άνθρωπο να κοιτάζει
με τέτοιο μάτι γεμάτο λαχτάρα
τη μικρή γωνιά του γαλάζιου,
που οι κατάδικοι ονομάζουν ουρανό,
και το καθένα από τα διαβατάρικα σύννεφα,
που περνούσαν σαν πούπουλα φωτεινά.

Δεν στράγγιζε τα χέρια ούτε κι έκλαιγε,
Δεν κρυφοκοιτούσε ούτε μαράζωνε,
Αλλά ρουφούσε τον αέρα λες και περιείχε
Κάτι που θα του γιάτρευε ανώδυνα τον πόνο.
Με ανοιχτό στόμα έπινε τον ήλιο
Λες κι ήτανε κρασί

Κι εμείς οι υπόλοιπες πονεμένες ψυχές
Που αλωνίζαμε στον άλλο κύκλο,
Ξεχνούσαμε αν κι εμείς είχαμε κάνει
Μεγάλο ή μικρό κακό,
Και παρακολουθούσαμε με βλέμμα θαμπής κατάπληξης
Τον άνθρωπο που επρόκειτο να κρεμαστεί.

Και παράξενο ήταν να τον βλέπεις να περνάει
Με ένα βήμα τόσο ελαφρύ και χαρούμενο
Και παράξενο ήταν να τον βλέπεις να κοιτάζει
Με τόσο πόθο την ημέρα,
Και παράξενο ήταν να τον σκέφτεσαι ότι αυτός
Είχε ένα τέτοιο χρέος να πληρώσει.

Γιατί οι βελανιδιές και οι φτελιές έχουν ευχάριστα φύλλα
Τα οποία η Άνοιξη έχει ξεπετάξει
Αλλά είναι ζοφερό να βλέπεις το δέντρο της κρεμάλας
Με τις εχιδνο-φαγωμένες ρίζες
Είτε πράσινο είτε ξερό, ένας άνθρωπος πρέπει να πεθάνει
Προτού να δώσει τους καρπούς του

Η πιο ψηλή θέση έχει την μεγαλύτερη χάρη
Προς αυτήν κατευθύνονται του κόσμου οι προσπάθειες
Ποιος όμως θα σταθεί με την δερμάτινη ζώνη
Στην υψηλή κρεμάλα,
Και μέσα από του δολοφόνου το περιλαίμιο
Να ρίξει την τελευταία του ματιά στον ουρανό.

Είναι γλυκό με βιολιά να χορεύεις
Όταν ο έρωτας και η ζωή φέρονται δίκαια
Να χορεύεις με φλάουτα, να χορεύεις με λαγούτα,
Είναι ντελικάτο, είναι σπάνιο:
Αλλά καθόλου δεν είναι όμορφο με ευκίνητα πόδια
Να χορεύεις πάνω στον αέρα!

Έτσι με περίεργα μάτια και αρρωστημένες υποθέσεις,
Τον παρατηρούσαμε, μέρα με τη μέρα
κι αναρωτιόμαστε αν ο καθένας από μας
δεν θα τελείωνε με τον ίδιο τρόπο.
Γιατί κανένας δε ξέρει σε ποια κόκκινη κόλαση
Μπορεί να πλανηθεί η αόμματη ψυχή του.

Τελικά, ο νεκρός άνθρωπος δεν περπάτησε ξανά
Ανάμεσα στους δοκιμασμένους άνδρες
Και γνώριζα ότι στεκόταν πια
Στην μαύρης αποβάθρας το φρικτό μαντρί
Και ότι ποτέ δεν θα έβλεπα το πρόσωπο του
Στου Θεού τον γλυκό κόσμο ξανά.

Όπως δύο καταδικασμένα πλοία που διαβαίνουν καταιγίδα
Είχαν διασταυρωθεί οι δρόμοι μας,
Όμως κανένα νεύμα δεν κάναμε, καμία λέξη δεν ανταλλάξαμε
Δεν είχαμε καμία λέξη να πούμε
Καθώς δε συναντηθήκαμε σ' αγιασμένη νύχτα,
αλλά στις ντροπής την ημέρα.

Ένας τοίχος φυλακής μας περιτριγύριζε,
Δύο απόβλητοι ήμασταν
Ο κόσμος μας είχε αποβάλει από την καρδιά του
Και ο Θεός από την φροντίδα του:
Κι η σιδερένια παγίδα που περιμένει την αμαρτία,
μας είχε πιάσει στη δαγκάνα της.

III

Στην αυλή της φυλακής, οι πέτρες είναι σκληρές
Και οι μουχλιασμένοι τοίχοι ψηλοί,
Ήταν εδώ που έπαιρνε αέρα
Κάτω από τον μολυβένιο ουρανό
Κι ανάμεσα σε δύο φύλακες
Που τον προσέχανε να μη πεθάνει.

Ή αλλιώς καθόταν με κείνους που παραφύλαγαν
Την αγωνία του, νύχτα και μέρα,
Που τον παραφύλαγαν όταν σηκωνόταν να κλάψει
Κι όταν γονάτιζε να προσευχηθεί,
Που τον παραφύλαγαν να μη κλέψει,
Τον δήμιο από την λεία του.

Ο διευθυντής μας ήτανε αυστηρός
Με τα άρθρα του νόμου:
Ο γιατρός διαβεβαίωνε πως ο θάνατος δεν είναι
Παρά επιστημονικό δεδομένο:
Δυο φορές τη μέρα ο παπάς τον καλούσε
Και του άφηνε ένα μικρό φυλλάδιο

Και δυο φορές τη μέρα κάπνιζε τη πίπα του
κι έπινε το ποτήρι με τη μπίρα:
Η ψυχή του ήταν αποφασισμένη και δεν κρατούσε
Σε κάποιο κρυμμένο μέρος φόβο
Έλεγε συχνά πως ήταν ευχαριστημένος
Που ένιωθε τον δήμιο κοντά.

Μα γιατί μιλούσε τόσο παράξενα,
Κανένας φύλακας δε τολμούσε να ρωτήσει,
Γιατί εκείνος που τη μοίρα του φύλακα
Αναλαμβάνει σαν καθήκον του
Πρέπει να βάλει κλειδαριά στα χείλη
Και μάσκα να κάνει το πρόσωπο του.

Αλλιώςτικα θα μπορούσε συγκινημένος να προσπαθήσει
Να παρηγορήσει ή να ανακουφίσει
Και τι θα μπορούσε ο ανθρώπινος οίκτος να κάνει
Σ' αυτή τη τρύπα των φονιάδων;
Ποια λόγια στοργικά θα μπορούσαν σε ένα τέτοιο μέρος
να βοηθήσουν μιαν αδελφή ψυχή;

Με βήμα βαρύ και ρυθμικό γύρω από τον κύκλο
Τσαλαπατούσαμε, μια τρελή παρέλαση
Δεν νοιαζόμαστε: ξέραμε πως ήμασταν
Του ίδιου του διαβόλου η ταξιαρχία
Με κεφάλια ξυρισμένα και σιδεροδέσμια πόδια,
Ήμασταν μια χαρωπή μασκαράτα.

Ξαίναμε τρίχα-τρίχα κατραμωμένα σκοινιά
με νύχια ματωμένα και φαγωμένα.
Τρίβαμε τις πόρτες και σφουγγαρίζαμε τα πατώματα
και καθαρίζαμε τα αστραφτερά σίδερά μας
και σε ομάδες, σαπουνίζαμε τα κουφώματα,
κάνοντας θόρυβο με τους κουβάδες.

Ράβαμε σακιά και σπάζαμε πέτρες,
Γυρνούσαμε το σκονισμένο τρυπάνι
σκοντάφταμε στους κάδους και φωνάζαμε ύμνους
Άλλοι ιδρώνανε στο μύλο.
Μα στη καρδιά του καθενός
Ο τρόμος απλωνόταν σιωπηλός

Τόσο σιωπηλός παρέμενε που κάθε μέρα
Κύλαγε σαν καλυμμένο με φύκια κύμα
Και ξεχνούσαμε την πικρή μοίρα
Που περιμένει τους τρελούς και τους απατεώνες
Ως τη στιγμή που επιστρέφοντας από τη δουλειά
Περάσαμε από ένα ανοιχτό τάφο.

Με στόμα ανοιχτό η κίτρινη τρύπα
Περίμενε τη ζωντανή τροφή,
Ακόμα κι η λάσπη κραύγαζε για αίμα
Προς τον διψασμένο ασφαλτοστρωμένο κύκλο:
Και ξέραμε πως πριν να γίνει η αυγή μέρα
Ένας κρατούμενος έπρεπε να κρεμαστεί.

Μπήκαμε στα κελιά με την ψυχή στραμμένη
Προς τον θάνατο, τη φρίκη και τη μοίρα.
Ο δήμιος με το μικρό του σάκο,
Πέρασε σέρνοντας τα πόδια μέσα στο σκοτάδι
Και κάθε φυλακισμένος έτρεμε όπως γλιστρούσε
Μέσα στον αριθμημένο τάφο του.

Αυτή τη νύχτα, οι έρημοι διάδρομοι
Ήταν γεμάτοι από μορφές του φόβου
Και πάνω και κάτω στη σιδερένια πολιτεία,
Κλεφτά πόδια δεν μπορούσαμε να ακούσουμε
Κι ανάμεσα στα κάγκελα που κρύβανε τ' άστρα,
Άσπρα πρόσωπα μοιάζανε να προβάλλουν.

Αυτός ξεκουραζόταν σαν κάποιος που κοιμάται κι ονειρεύεται
Πάνω στο μαλακό χορτάρι ενός λιβαδιού.
Οι φύλακες τον κοίταζαν καθώς κοιμόταν
Και δε μπορούσαν να καταλάβουν
Πως μπορούσε να κοιμάται ήσυχα,
Με τον δήμιο τόσο κοντά του.

Μα δεν υπάρχει ύπνος όταν οι άνδρες πρέπει να κλάψουν
Αυτοί που ποτέ ως τώρα δε χύσανε δάκρια
Έτσι κι εμείς, οι τρελοί, οι κατεργάρηδες, οι απατεώνες,
Σε αυτή την ατέλειωτη αγρυπνία,
Και μέσα σε κάθε νου, έφτανε έρποντας
η φρίκη για τον πόνο του άλλου.

Αλίμονο, είναι πράγμα φριχτό
Να νιώθεις του άλλου την ενοχή
Γιατί κατευθείαν, το ξίφος του κακού
Βύθιζε την φαρμακωμένη λεπίδα του
Και σαν λιωμένο μολύβι ήταν τα δάκρυα μας
Για το αίμα που δεν χύσαμε

Οι φύλακες με τα μαλακά σανδάλια,
Περνούσαν μπροστά από τις κλειδωμένες πόρτες,
Από τα παράθυρα κοιτούσαν και έβλεπα με μάτια γεμάτα δέος,
γκρίζες σκιές στο έδαφος,
Κι αναρωτιόντανε γιατί γονάτιζαν οι άνδρες να προσευχηθούν
Αυτοί που δεν είχανε ποτέ τους προσευχηθεί.

Όλη τη νύχτα γονατισμένοι προσευχόμαστε
Τρελοί πενθούντες ενός πτώματος.
Τα ταραγμένα λοφία του μεσονυχτίου ήταν
σαν λοφία στ' άλογα της νεκροφόρας
και σαν το πικρό κρασί στο σφουγγάρι,
ήταν η σωτηρία της τύψεως.

Ο πετεινός φώναζε, ο κόκκινος πετεινός φώναζε,
αλλά ποτέ δεν έφτασε η μέρα
Και το στραβό σχήμα του τρόμου έσκυψε,
στις γωνιές όπου είχαμε χωθεί
και τα κακά πνεύματα που τριγυρίζουν στα σκοτάδια,
φαίνονταν να παίζουν τώρα γύρω μας.

Γλιστρούσαν κι έφευγαν, γλιστρούσαν γρήγορα
Σαν διαβάτες στην ομίχλη.
Κορόιδευαν το φεγγάρι με έναν χορό
Από αιθέριες στροφές και γυρίσματα
Και με επίσημο βήμα και με σιχαμερή χάρη
Κράτησαν τα φαντάσματα το ραντεβού τους

Με μορφασμούς και αστεισμούς, τα είδαμε να περνάνε,
ανάλαφρες σκιές, χέρι με χέρι,
γύρω-γύρω, σε μια ρότα φαντασμάτων
Πατώντας πάνω στις μύτες των ποδιών τους
Και το καταραμένο γκροτέσκο έγινε αραβούργημα,
Όπως ο άνεμος πάνω στην άμμο

Με τις πιρουέτες τους οι μαριονέτες
Σκοντάψανε σε μυτερά πλέγματα
Αλλά με τα φλάουτα του φόβου γεμίσανε τον αέρα
Οδηγώντας την φρικτή τους μασκαράτα
Και με θόρυβο τραγουδήσανε, με θόρυβο τραγουδήσανε
Γιατί τραγουδήσανε να ξυπνήσουνε τον νεκρό.

Ω!... φώναξαν, ο κόσμος είναι πλατύς,
μα τα χωλά άκρα γρήγορα παραλύουν
Και μια και δυο φορές να ρίξεις το ζάρι,
Είναι παιχνίδι για ευγενείς
Όμως δεν το κερδίζει όποιος παίζει με την αμαρτία
Μέσα στο κρυφό το σπίτι της ντροπής.

Καθόλου αέρινες δεν ήταν οι μορφές αυτές
Που διασκέδαζαν με τόση χάρη
Τους άνδρες με την ζωή την αλυσοδομένη
Αυτών που τα πόδια δεν μπορούσαν να ελευθερωθούν,
Α οι πληγές του Χριστού: ήταν ζωντανά πράγματα
Ότι πιο φρικτό μπορείς να δεις.

Γύρω-γύρω χορεύανε, τρελά και στριφογύριζαν,
Άλλα γυρνούσανε σ' αιωρούμενα ζευγάρια,
με βήματα όλο τσακίσματα,
μερικά ανεβαίνανε τις σκάλες
και με λεπτούς σαρκασμούς και χαϊδευτικές ματιές,
μας βοηθούσαν με τις προσευχές μας.

Το πρωινό αγέρι άρχισε να φυσά.
Αλλά ακόμη η νύχτα εξακολουθούσε
Μέσα από τον γιγάντιο αργαλειό ο ιστός των σκοταδιών
γλίστρησε ώσπου ύφανε κάθε κλωστή
κι ενώ προσευχόμαστε, γεμίσαμε με φόβο
της δικαιοσύνης του ήλιου.

Ο θλιμμένος άνεμος άρχισε να περιφέρεται γύρω
Από τους κλαίοντες της φυλακής τοίχους
ώσπου σαν ατσαλένια ρόδα που γύριζε,
νιώσαμε τα λεπτά να περνάνε.
Αέρα θλιμμένε, τι έχουμε κάνει
Για να έχουμε τέτοιο φύλακα;

Στο τέλος, είδα τα σκιασμένα κάγκελα
Σαν ένα πλέγμα σφυρηλατημένο σε μόλυβδο
Κινήθηκα κατά μήκος του ασπρισμένου τοίχου
Απέναντι από το κρεβάτι μου με τις 3 σανίδες
Κι ένιωσα πως κάπου στον κόσμο,
Του Θεού η φοβερή αυγή ήταν κόκκινη.

Στις έξι, ο καθένας μας καθάρισε το κελί του,
Στις επτά ήτανε όλα ήσυχα
Αλλά το βούισμα μιας δυνατής φτερούγας
Φαινόταν να γεμίζει τη φυλακή,
Γιατί ο άρχοντας του θανάτου με τη παγωμένη πνοή του,
Είχε μπει για να σκοτώσει

Δεν ήρθε ντυμένος με τη μεγαλόπρεπη πορφύρα του, μήτε
καβάλα στο σαν τη λάμψη του φεγγαριού, άλογό του.
Τρία μέτρα σκοινί και μια σανίδα φτάνουνε
Για ό,τι χρειάζεται η κρεμάλα.
Ώστε με το σκοινί της αισχύνης μπήκε ο Χάρος
Για το μυστικό του έργο.

Ήμασταν σαν τους πεζοπόρους που σ' ένα έλος,
μέσα στο φοβερό σκοτάδι, βαδίζουν ψηλαφώντας.
Δε τολμούσαμε να ψιθυρίσουμε μια προσευχή,
μήτε να δώσουμε την αγωνία μας ευκαιρία.
Κάτι είχε πεθάνει στον καθένα μας
Και αυτό που είχε πεθάνει ήταν η ελπίδα.

Γιατί ο φοβερός ανθρώπινος νόμος ακολουθεί δρόμο του
και δεν θα παραμερίσει δίπλα,
χτυπάει τον αδύνατο, χτυπάει τον δυνατό,
Ένα θανάσιμο άλμα.
Με το σιδερένιο τακούνι του συντρίβει τον δυνατό
Ο φριχτός πατροκτόνος.

Περιμέναμε να χτυπήσει οχτώ
Οι γλώσσες μας ήτανε πηχτές από δίψα.
Γιατί ο χτύπος των οχτώ, είναι ο χτύπος της μοίρας
Που κάνει τον άνθρωπο καταραμένο
Και η μοίρα έχει πάντα μια θηλιά
για τον καλύτερο άνδρα και για τον χειρότερο.

Δεν είχαμε τίποτε άλλο να κάνουμε
παρά να περιμένουμε το σύνθημα.
Σα λιθάρια ξεμοναχιασμένα σε ερημική κοιλάδα,
Σιωπηλοί καθίσαμε και μουδιασμένοι
Όμως η καρδιά του καθενός χτυπούσε γρήγορα και δυνατά
Σαν ένας τρελός στα τύμπανα.

Με ένα ξαφνικό σοκ της φυλακής το ρολόι
Ρίγισε τον αέρα,
Και από όλη την φυλακή σηκώθηκε ένας θρήνος
Από αδύναμη απελπισία,
Όπως και ο ήχος που ανατάραζε τα έλη
Από έναν λεπρό στη φωλιά του.

Κι όπως βλέπει κανείς τα πιο φριχτά πράγματα
μες στο κρύσταλλο ενός ονείρου,
είδαμε το λαδωμένο καναβένιο σκοινί
κρεμασμένο στο μαυρισμένο δοκάρι
κι ακούσαμε τη προσευχή της παγίδας του δημίου
που πνίγηκε σε μια κραυγή.

Κι από όλη την θλίψη που τον έφερε έτσι
Ώστε να δώσει την πικρή κραυγή,
Και για τις άγριες τύψεις και τον ματωμένο ιδρώτα,
Κανείς δεν ήξερε τόσο καλά όσο εγώ
Γιατί κείνος που ζει περισσότερες ζωές από μία,
πεθαίνει περισσότερες θανάτους από έναν.

IV

Δε γίνεται λειτουργία τη μέρα
Κατά την οποία εκτελείται κάποιος άνδρας
Είναι άρρωστη η καρδιά του Εφημέριου,
το πρόσωπό του πολύ χλωμό
Και στα μάτια του γραμμένο κάτι
Που κανείς άλλος δεν πρέπει να δει.

Έτσι μας κράτησαν κλεισμένους ως κοντά το μεσημέρι.
Και τότε χτύπησαν το κουδούνι
Κι οι φύλακες με τα κλειδιά τους να κουδουνίζουν,
ανοίξανε κάθε κελί
και κάτω τις σιδερένιες σκάλες πήραμε,
Ο καθένας από την ξεχωριστή του κόλαση

Έξω στον καθαρό του Θεού αέρα βγήκαμε,
μα όχι με το συνηθισμένο τρόπο,
γιατί αυτού του άνδρα το πρόσωπο ήτανε άσπρο από φόβο
και του άλλου γκρίζο
και ποτέ άλλοτε δεν είδα τόσο λυπημένους ανθρώπους
να κυνηγούνε το φως της μέρας με τέτοιο πόθο.

Ποτέ δεν είδα λυπημένους ανθρώπους να κοιτάζουν
με τόσο πόθο τη μικρή αυτή γωνιά του γαλάζιου,
που εμείς οι φυλακισμένοι ονομάζουμε ουρανό,
και κάθε αδιάφορο σύννεφο που κυλούσε
με μια ευτυχισμένη ελευθερία.

Μα ήτανε μερικοί ανάμεσά μας
Που περπατούσαν με το κεφάλι χαμηλωμένο
και που ξέρανε πως αν καθένας πλήρωνε το χρέος του
θα 'πρεπε κι αυτοί να κρεμαστούν.
Αυτός είχε σκοτώσει κάτι ζωντανό,
Εκείνοι είχαν σκοτώσει το νεκρό.

Όποιος για δεύτερη φορά αμαρτάνει,
ξυπνά μια νεκρή ψυχή στον πόνο
Τη βγάζει από το λεκιασμένο σάβανό της,
τη κάνει και πάλι να ματώσει,
Να στάζει μαύρο αίμα
Ανώφελα την κάνει να ματώνει.

Σαν πίθηκοι ή παλιότσοι σε τερατώδη περίβολο
Με κυρτά βέλη πρωταγωνιστές
σιωπηλοί πηγαίναμε γύρω- γύρω
την ασφαλτοστρωμένη γλιστερή αυλή.
Σιωπηλοί πηγαίναμε γύρω -γύρω.
Κανένας δεν έλεγε λέξη.

Βουβοί περπατούσαμε γύρω-γύρω
και μέσα στο χάος της σκέψης του καθένα μας,
περνούσανε σα φοβερός άνεμος
τρομερά πράγματα κι η φρίκη ξερνούσε τέρατα.

Οι φύλακες σεργιάνιζαν εδώ κι εκεί
σα να φυλάγανε τα ζωντανά τους,
φορούσαν ολοκαίνουργιες στολές,
ήταν με τα Κυριακάτικα ντυμένοι,
όμως εμείς ξέραμε σε τι είχαν απασχοληθεί,
από τους ασβέστες που 'χαν οι αρβύλες τους.

Γιατί κι αυτός είχε ένα σάβανο ο δυστυχισμένος
Τέτοιο που λιγοστοί άνθρωποι έχουν.
Πολύ βαθιά, στο τέρμα της αυλής
γυμνός για περισσότερη ντροπή,
κείτεται μ' αλυσοδεμένα τα πόδια
τυλιγμένος σ' ένα σεντόνι της φωτιάς.

Κι όλη την ώρα ο καυτερός ασβέστης
Του τρώει τις σάρκες και τα κόκαλα.
Τη νύχτα τα κόκαλα
Την μέρα την τρυφερή σάρκα.
Τρώει την σάρκα κι ύστερα τα κόκαλα με τη σειρά
Μα τρώει την καρδιά όλη την ώρα

Για τρία ολόκληρα χρόνια, δε θα σπείρουνε
Τίποτε δε θα ριζώσει ή θα φυτρώσει εκεί.
Τρία ατέλειωτα χρόνια το καταραμένο μέρος
θα μείνει στείρο και γυμνό
Και θα βλέπει τον απορημένο ουρανό
με καρτερικό βλέμμα

Πιστεύουνε πως η καρδιά του δολοφόνου θα σάπιζε
Όποια σπορά κι αν έσπερναν.
Δεν είναι αλήθεια. Η ευγενική του Θεού γη
Είναι πιο γενναιόδωρη απ' όσο πιστεύουν οι άνθρωποι
και το κόκκινο τριαντάφυλλο θα φυτρώνει πιο κόκκινο
και το άσπρο τριαντάφυλλο θα ανθίζει λευκότερο.

Μέσα από το στόμα του ένα κόκκινο, κόκκινο τριαντάφυλλο
Μέσα από την καρδιά του ένα λευκό
Γιατί ποιος μπορεί να πει με ποιον παράξενο τρόπο
Φέρνει ο Χριστός την θέλησή του στο φως
Από τον καιρό που το ξερό ραβδί του προσκυνητή
φύτρωσε μπροστά στου μεγάλου Πάπα τα μάτια;

Ωστόσο ούτε άσπρα σαν γάλα τριαντάφυλλα ούτε κόκκινα
Δεν μπορούν να φυτρώσουνε στις φυλακές τον αέρα
Πέτρες, χαλίκια και σπασμένα γυαλιά
είναι ό,τι μας δίνουν εκεί πέρα.
Γιατί τα λουλούδια είναι γνωστό πως μαλακώνουνε
των απλών ανθρώπων την απελπισία.

Έτσι ποτέ το κόκκινο σαν το κρασί τριαντάφυλλο ή το άσπρο
Πέταλο με πέταλο δεν θα μαδήσει
Σε αυτό το κομμάτι λάσπης και άμμου που απλώνεται
Δίπλα στον φρικτό της φυλακής τοίχο
Για να πούνε στους ανθρώπους της αυλής
Πως ο γιος του Θεού, πέθανε για όλους.

Όμως κι αν ο φρικτός τοίχος της φυλακής
Ακόμη τον πλακώνει γύρω γύρω
Και το πνεύμα του ανθρώπου δε τριγυρίζει τη νύχτα
Δεμένο με τις αλυσίδες του
Και ένα πνεύμα δε μπορεί να κλάψει
Σ' ένα τέτοιο ανίερο τόπο.

Βρίσκεται σε ειρήνη αυτό ο άθλιος άνδρας,
Σε ειρήνη, ή θα βρεθεί σύντομα,
Δεν υπάρχει τίποτε να τον κάνει τρελό,
Ούτε ο τρόμος περπατάει το μεσημέρι,
Γιατί η σκοτεινή γη στην όποια κείται,
Ούτε ήλιο έχει ούτε φεγγάρι.

Τον κρέμασαν όπως κρεμάνε ένα θηρίο,
Ούτε καν ψάλανε
Έναν ύμνο που μπορούσε να είχε φέρει
Λίγη ανάπαυση στην τρομαγμένη του ψυχή,
Μόνο γρήγορα τον σύρανε έξω
Και τον κρύψανε μέσα στην τρύπα.

Τον γδύσανε από τα πάνινα ρούχα
και τον αφήσανε στις μύγες,
γελάσανε για τον πρησμένο μωβ λαιμό
και τα άκαμπα τα γουρλωτά του μάτια
Και με φωναχτά γέλια τον σκεπάσανε με το χωμάτινο σάβανο του
που μέσα του ο κατάδικος έχει ξαπλώσει.

Ο εφημέριος δεν θα γονάτιζε να προσευχηθεί
Στον ατιμασμένο τάφο
Κανένα σημάδι από τον αγιασμένο σταυρό
Που ο Χριστός έδωσε για τους αμαρτωλούς
Επειδή αυτός ο άνδρας ήταν από αυτούς
Που ο Χριστός κατέβηκε να σώσει

Έστω, όλα είναι καλά! Αυτός πέρασε πια
Της ζωής το καθορισμένο τέρμα
Και ξένα δάκρυα θα γεμίσουν για αυτόν
Την σπασμένη από καιρό υδρία του οίκτου
Γιατί θα τον θρηνούν οι απόκληροι της ζωής
Κι οι απόκληροι πάντα κλαίνε.

V

Δε ξέρω αν είναι σωστοί οι νόμοι
Ή αν οι νόμοι είναι λάθος.
Ό,τι ξέρουμε εμείς οι κατάδικοι
είναι πως ο τοίχος της φυλακής είναι γερός
και κάθε μέρα είναι σαν ένας χρόνος
Ένας χρόνος με ατέλειωτες μέρες.

Μα ξέρω ωστόσο τούτο, πως κάθε νόμος
που κάνανε οι άνθρωποι για τον άνθρωπο,
από όταν ο πρώτος άνθρωπος πήρε τη ζωή τ' αδερφού
του
και ξεκίνησε ο θλιβερός κόσμος,
κάθε νόμος σκορπίζει τον καθαρό σπόρο κι αφήνει
κατακάθι τα σκύβαλα.

Κι ακόμα ξέρω αυτό -και πόσο φρόνιμο θα ήταν
αν μπορούσε να το ξέρει ο καθένας-
πως κάθε φυλακή που χτίζουν οι άνθρωποι,
χτίζεται με τα τούβλα της ντροπής
και κλείνεται με σίδερα για να μη δει ο Χριστός
πως οι άνθρωποι τ' αδέρφια τους βασανίζουν.

Με τα σίδερα να παραμορφώνουν το ευγενικό φεγγάρι
και να σκοτεινιάζουνε τον υπέροχο ήλιο.
Σωστά κάνουνε και κρύβουνε τη κόλασή τους,
Γιατί γίνονται πράγματα εκεί μέσα
Που ούτε ο γιος του Θεού ούτε ο γιος του Ανθρώπου
Θα έπρεπε ποτέ να αντικρύσει.

Οι χειρότερες πράξεις σαν τα φαρμακερά χόρτα,
ανθίζουνε στον μολυσμένο της φυλακής αέρα.

Ό,τι καλό είναι μες στον άνθρωπο,
εξαντλείται και μαραίνεται κει μέσα.
Η χλωμή αγωνία φυλάει την βαριά πόρτα
Η απελπισία είναι ο φύλακας.

Γιατί λιμοκτονούν το μικρό τρομαγμένο παιδί,
ώσπου να κλαίει μέρα και νύχτα.
Και δέρνουν τον ανήμπορο, και μαστιγώνουν τον τρελό
Και περιγελούνε τον ασπρομάλλη γέρο.
Και μερικοί τρελαίνονται, και όλοι γίνονται κακοί
Και κανένας δεν βγάζει λέξη.

Κάθε στενό κελί στο οποίο ζούμε
Είναι γεμάτο και μαύρο αποχωρητήριο,
Και η δύσοσμη ανάσα του ζωντανού θανάτου
Μασάει κάθε φθαρμένο παραβάν
Και όλα, εκτός του πόθου, μετατρέπονται σε σκόνη
Στης ανθρωπότητας τη μηχανή

Το υφάλμυρο νερό που πίνουμε
Γλιστράει μαζί με απεχθή λάσπη
Και το πικρό ψωμί που ζυγίζουν στον ζυγό
Είναι γεμάτο κιμωλία κι ασβέστη
Και ο ύπνος ποτέ δεν πλαγιάζει, μόνο περπατάει
Με άγρια μάτια κραυγάζοντας στον χρόνο.

Όμως μέσω της ισχνής πείνας και της πράσινης δίψας
Όπως ο κροκόδειλος την οχιά πολεμάει,
Λίγο μας νοιάζει για της φυλακής το ναύλο
Γιατί αυτό που παγώνει και σκοτώνει εντελώς
Είναι ότι για κάθε πέτρα που σηκώνει κανείς την ημέρα
Κάθεται στην καρδιά του το ίδιο βράδυ.

Έχοντας μεσάνυχτα συνεχώς στη καρδιά
και σούρουπο στο κελί,
Γυρίζουμε τη μανιβέλα και ξαίνουμε τα σχοινιά
Ο καθένας στην ξεχωριστή του κόλαση,
Κι είναι η σιωπή μας πιο φριχτή
Κι από τη δυνατότερη βοή της καμπάνας.

Και ποτέ μια ανθρώπινη φωνή δεν πλησιάζει
Να πει έναν καλό λόγο
και το μάτι που εξετάζει μες από το σίδηρο της πόρτας
είναι σκληρό κι ασυγκίνητο.
Ξεχασμένοι απ' όλους, σαπίζουμε και σαπίζουμε,
Ψυχή και σώμα αμαυρώνεται.

Κι έτσι σκουριάζουν οι αλυσίδες της ζωής μας.
Μόνοι και καταφρονεμένοι,
Άλλοι προφέρουνε κατάρες, άλλοι κλαίνε
Και κάποιοι άλλοι δεν βγάζουν ούτε στεναγμό
Όμως του Θεού οι αιώνιοι νόμοι είναι αγαθοί
Και σπάζουνε τις πέτρινες καρδιές.

Και κάθε ανθρώπινη καρδιά που σπάζει
μες στην αυλή ή στο κελί
μοιάζει με το σπασμένο κουτί που έδωσε
τον θησαυρό του στον Σωτήρα,
και γέμισε το βρώμικο σπίτι του λεπρού
με το άρωμα από πολύτιμα μύρα : κείνο το σταμνί που
σκόρπισε όλο το θησαυρό του στον Σωτήρα και γέμισε το σπίτι
του λεπρού με τα πιο πολύτιμα μύρα.

Α! Ευτυχισμένοι εκείνοι των οποίων οι καρδιές σπάνε
Και την ειρήνη της συγγνώμης κερδίζουν
Πως αλλιώς μπορεί ο άνθρωπος να ισιώσει τα σχέδια του
Και να καθαρίσει την ψυχή του από την αμαρτία;
Πώς αλλιώς εκτός από την τσακισμένη καρδιά
Μπορεί να εισέλθει ο κύριος μας ο Χριστός;

Κι ο άνθρωπος με τον πρησμένο μωβ λαιμό
και τα καθαρά γυάλινα μάτια,
περιμένει τ' άγια χέρια εκείνου που πήρε
τον ληστή στον Παράδεισο.
Και μια σπασμένη και συντετριμμένη καρδιά
Ο κύριος δεν θα καταφρονήσει

Ο άνθρωπος με τα κόκκινα, που διαβάζει τον νόμο,
του έδωσε τρεις εβδομάδες ζωή,
τρεις μικρές βδομάδες για να επουλωθεί
η ψυχή από της ψυχής την πάλη
Και να την καθαρίσει από κάθε κηλίδα αίματος
Του χεριού που κράτησε το μαχαίρι

Και με δάκρυα αίματος ξέπλυνε το χέρι του,
το χέρι που κράτησε τ' ασάλι.
Γιατί μόνο αίμα ξεπλένει αίμα
και μόνο τα δάκρυα γιατρεύουνε
Και η άδικη κηλίδα του Κάιν
έγινε του Χριστού η χιονόλευκη σφραγίδα.

VI

Μες στη φυλακή του Ρήντινγκ, κοντά στη πόλη,
είναι ένας λάκκος της ντροπής.

Μες σ' αυτόν κείτεται ένας άθλιος άνθρωπος
που τρώγεται από δόντια της φλόγας λιώνει,
ξαπλωμένος σε ένα καιγόμενο ανεμοσέντονο
Ο τάφος του δεν έχει όνομα

Κι εκεί, μέχρι ο Χριστός να καλέσει τους νεκρούς
Στην σιωπή άσε τον να απλώνεται
Δεν ωφελεί να ξοδέψεις τρελά δάκρυα
Ή να σηκώσεις θυελλώδεις αναστεναγμούς
Ο άνδρας είχε σκοτώσει ότι αγαπούσε
Και γι' αυτό έπρεπε να πεθάνει.

Κι όμως κάθε άνθρωπος σκοτώνει ό,τι αγαπά
Ας το ακούσουν αυτό όλοι,
Μερικοί το κάνουν με ένα πικρό βλέμμα
Μερικοί με μια κολακευτική λέξη,
Ο δειλός με ένα φιλί,
Ο γενναίος με το σπαθί.

Τ Ε Λ Ο Σ

The Ballad of Reading Gaol

He did not wear his scarlet coat,
For blood and wine are red,
And blood and wine were on his hands
When they found him with the dead,
The poor dead woman whom he loved,
And murdered in her bed.

He walked amongst the Trial Men
In a suit of shabby grey;
A cricket cap was on his head,
And his step seemed light and gay;
But I never saw a man who looked
So wistfully at the day.

I never saw a man who looked
With such a wistful eye
Upon that little tent of blue
Which prisoners call the sky,
And at every drifting cloud that went
With sails of silver by.

I walked, with other souls in pain,
Within another ring,
And was wondering if the man had done
A great or little thing,
When a voice behind me whispered low,
"That fellows got to swing."

Dear Christ! the very prison walls
Suddenly seemed to reel,
And the sky above my head became
Like a casque of scorching steel;
And, though I was a soul in pain,
My pain I could not feel.

I only knew what hunted thought
Quickened his step, and why

He looked upon the garish day
With such a wistful eye;
The man had killed the thing he loved
And so he had to die.

Yet each man kills the thing he loves
By each let this be heard,
Some do it with a bitter look,
Some with a flattering word,
The coward does it with a kiss,
The brave man with a sword!

Some kill their love when they are young,
And some when they are old;
Some strangle with the hands of Lust,
Some with the hands of Gold:
The kindest use a knife, because
The dead so soon grow cold.

Some love too little, some too long,
Some sell, and others buy;
Some do the deed with many tears,
And some without a sigh:
For each man kills the thing he loves,
Yet each man does not die.

He does not die a death of shame
On a day of dark disgrace,
Nor have a noose about his neck,
Nor a cloth upon his face,
Nor drop feet foremost through the floor
Into an empty place

He does not sit with silent men
Who watch him night and day;
Who watch him when he tries to weep,
And when he tries to pray;
Who watch him lest himself should rob
The prison of its prey.

He does not wake at dawn to see

Dread figures throng his room,
The shivering Chaplain robed in white,
The Sheriff stern with gloom,
And the Governor all in shiny black,
With the yellow face of Doom.

He does not rise in piteous haste
To put on convict-clothes,
While some coarse-mouthed Doctor gloats, and notes
Each new and nerve-twitched pose,
Fingering a watch whose little ticks
Are like horrible hammer-blows.

He does not know that sickening thirst
That sands one's throat, before
The hangman with his gardener's gloves
Slips through the padded door,
And binds one with three leathern thongs,
That the throat may thirst no more.

He does not bend his head to hear
The Burial Office read,
Nor, while the terror of his soul
Tells him he is not dead,
Cross his own coffin, as he moves
Into the hideous shed.

He does not stare upon the air
Through a little roof of glass;
He does not pray with lips of clay
For his agony to pass;
Nor feel upon his shuddering cheek
The kiss of Caiaphas.

II

Six weeks our guardsman walked the yard,
In a suit of shabby grey:
His cricket cap was on his head,
And his step seemed light and gay,

But I never saw a man who looked
So wistfully at the day.

I never saw a man who looked
With such a wistful eye
Upon that little tent of blue
Which prisoners call the sky,
And at every wandering cloud that trailed
Its raveled fleeces by.

He did not wring his hands, as do
Those witless men who dare
To try to rear the changeling Hope
In the cave of black Despair:
He only looked upon the sun,
And drank the morning air.

He did not wring his hands nor weep,
Nor did he peek or pine,
But he drank the air as though it held
Some healthful anodyne;
With open mouth he drank the sun
As though it had been wine!

And I and all the souls in pain,
Who tramped the other ring,
Forgot if we ourselves had done
A great or little thing,
And watched with gaze of dull amaze
The man who had to swing.

And strange it was to see him pass
With a step so light and gay,
And strange it was to see him look
So wistfully at the day,
And strange it was to think that he
Had such a debt to pay.

For oak and elm have pleasant leaves
That in the spring-time shoot:
But grim to see is the gallows-tree,

With its adder-bitten root,
And, green or dry, a man must die
Before it bears its fruit!

The loftiest place is that seat of grace
For which all worldlings try:
But who would stand in hempen band
Upon a scaffold high,
And through a murderer's collar take
His last look at the sky?

It is sweet to dance to violins
When Love and Life are fair:
To dance to flutes, to dance to lutes
Is delicate and rare:
But it is not sweet with nimble feet
To dance upon the air!

So with curious eyes and sick surmise
We watched him day by day,
And wondered if each one of us
Would end the self-same way,
For none can tell to what red Hell
His sightless soul may stray.

At last the dead man walked no more
Amongst the Trial Men,
And I knew that he was standing up
In the black dock's dreadful pen,
And that never would I see his face
In God's sweet world again.

Like two doomed ships that pass in storm
We had crossed each other's way:
But we made no sign, we said no word,
We had no word to say;
For we did not meet in the holy night,
But in the shameful day.

A prison wall was round us both,
Two outcast men were we:

The world had thrust us from its heart,
And God from out His care:
And the iron gin that waits for Sin
Had caught us in its snare.

III

In Debtors' Yard the stones are hard,
And the dripping wall is high,
So it was there he took the air
Beneath the leaden sky,
And by each side a Warder walked,
For fear the man might die.

Or else he sat with those who watched
His anguish night and day;
Who watched him when he rose to weep,
And when he crouched to pray;
Who watched him lest himself should rob
Their scaffold of its prey.

The Governor was strong upon
The Regulations Act:
The Doctor said that Death was but
A scientific fact:
And twice a day the Chaplain called
And left a little tract.

And twice a day he smoked his pipe,
And drank his quart of beer:
His soul was resolute, and held
No hiding-place for fear;
He often said that he was glad
The hangman's hands were near.

But why he said so strange a thing

No Warder dared to ask:
For he to whom a watcher's doom
Is given as his task,
Must set a lock upon his lips,
And make his face a mask.

Or else he might be moved, and try
To comfort or console:
And what should Human Pity do
Pent up in Murderers' Hole?
What word of grace in such a place
Could help a brother's soul?

With slouch and swing around the ring
We trod the Fool's Parade!
We did not care: we knew we were
The Devil's Own Brigade:
And shaven head and feet of lead
Make a merry masquerade.

We tore the tarry rope to shreds
With blunt and bleeding nails;
We rubbed the doors, and scrubbed the floors,
And cleaned the shining rails:
And, rank by rank, we soaped the plank,
And clattered with the pails.

We sewed the sacks, we broke the stones,
We turned the dusty drill:
We banged the tins, and bawled the hymns,
And sweated on the mill:
But in the heart of every man
Terror was lying still.

So still it lay that every day
Crawled like a weed-clogged wave:
And we forgot the bitter lot
That waits for fool and knave,
Till once, as we tramped in from work,
We passed an open grave.

With yawning mouth the yellow hole
Gaped for a living thing;
The very mud cried out for blood
To the thirsty asphalt ring:
And we knew that ere one dawn grew fair
Some prisoner had to swing.

Right in we went, with soul intent
On Death and Dread and Doom:
The hangman, with his little bag,
Went shuffling through the gloom
And each man trembled as he crept
Into his numbered tomb.

That night the empty corridors
Were full of forms of Fear,
And up and down the iron town
Stole feet we could not hear,
And through the bars that hide the stars
White faces seemed to peer.

He lay as one who lies and dreams
In a pleasant meadow-land,
The watcher watched him as he slept,
And could not understand
How one could sleep so sweet a sleep
With a hangman close at hand?

But there is no sleep when men must weep
Who never yet have wept:
So we—the fool, the fraud, the knave—
That endless vigil kept,
And through each brain on hands of pain
Another's terror crept.

Alas! it is a fearful thing
To feel another's guilt!
For, right within, the sword of Sin
Pierced to its poisoned hilt,
And as molten lead were the tears we shed
For the blood we had not spilt.

The Warders with their shoes of felt
Crept by each padlocked door,
And peeped and saw, with eyes of awe,
Grey figures on the floor,
And wondered why men knelt to pray
Who never prayed before.

All through the night we knelt and prayed,
Mad mourners of a corpse!
The troubled plumes of midnight were
The plumes upon a hearse:
And bitter wine upon a sponge
Was the savior of Remorse.

The cock crew, the red cock crew,
But never came the day:
And crooked shape of Terror crouched,
In the corners where we lay:
And each evil sprite that walks by night
Before us seemed to play.

They glided past, they glided fast,
Like travelers through a mist:
They mocked the moon in a rigadon
Of delicate turn and twist,
And with formal pace and loathsome grace
The phantoms kept their tryst.

With mop and mow, we saw them go,
Slim shadows hand in hand:
About, about, in ghostly rout
They trod a saraband:
And the damned grotesques made arabesques,
Like the wind upon the sand!

With the pirouettes of marionettes,
They tripped on pointed tread:
But with flutes of Fear they filled the ear,

As their grisly masque they led,
And loud they sang, and loud they sang,
For they sang to wake the dead.

"Oho!" they cried, "The world is wide,
But fettered limbs go lame!
And once, or twice, to throw the dice
Is a gentlemanly game,
But he does not win who plays with Sin
In the secret House of Shame."

No things of air these antics were
That frolicked with such glee:
To men whose lives were held in gyves,
And whose feet might not go free,
Ah! wounds of Christ! they were living things,
Most terrible to see.

Around, around, they waltzed and wound;
Some wheeled in smirking pairs:
With the mincing step of demirep
Some sidled up the stairs:
And with subtle sneer, and fawning leer,
Each helped us at our prayers.

The morning wind began to moan,
But still the night went on:
Through its giant loom the web of gloom
Crept till each thread was spun:
And, as we prayed, we grew afraid
Of the Justice of the Sun.

The moaning wind went wandering round
The weeping prison-wall:
Till like a wheel of turning-steel
We felt the minutes crawl:
O moaning wind! what had we done
To have such a seneschal?

At last I saw the shadowed bars
Like a lattice wrought in lead,

Move right across the whitewashed wall
That faced my three-plank bed,
And I knew that somewhere in the world
God's dreadful dawn was red.

At six o'clock we cleaned our cells,
At seven all was still,
But the sough and swing of a mighty wing
The prison seemed to fill,
For the Lord of Death with icy breath
Had entered in to kill.

He did not pass in purple pomp,
Nor ride a moon-white steed.
Three yards of cord and a sliding board
Are all the gallows' need:
So with rope of shame the Herald came
To do the secret deed.

We were as men who through a fen
Of filthy darkness grope:
We did not dare to breathe a prayer,
Or give our anguish scope:
Something was dead in each of us,
And what was dead was Hope.

For Man's grim Justice goes its way,
And will not swerve aside:
It slays the weak, it slays the strong,
It has a deadly stride:
With iron heel it slays the strong,
The monstrous parricide!

We waited for the stroke of eight:
Each tongue was thick with thirst:
For the stroke of eight is the stroke of Fate
That makes a man accursed,
And Fate will use a running noose
For the best man and the worst.

We had no other thing to do,

Save to wait for the sign to come:
So, like things of stone in a valley lone,
Quiet we sat and dumb:
But each man's heart beat thick and quick
Like a madman on a drum!

With sudden shock the prison-clock
Smote on the shivering air,
And from all the gaol rose up a wail
Of impotent despair,
Like the sound that frightened marshes hear
From a leper in his lair.

And as one sees most fearful things
In the crystal of a dream,
We saw the greasy hempen rope
Hooked to the blackened beam,
And heard the prayer the hangman's snare
Strangled into a scream.

And all the woe that moved him so
That he gave that bitter cry,
And the wild regrets, and the bloody sweats,
None knew so well as I:
For he who lives more lives than one
More deaths than one must die.

IV

There is no chapel on the day
On which they hang a man:
The Chaplain's heart is far too sick,
Or his face is far too wan,
Or there is that written in his eyes
Which none should look upon.

So they kept us close till nigh on noon,
And then they rang the bell,
And the Warders with their jingling keys
Opened each listening cell,

And down the iron stair we tramped,
Each from his separate Hell.

Out into God's sweet air we went,
But not in wonted way,
For this man's face was white with fear,
And that man's face was grey,
And I never saw sad men who looked
So wistfully at the day.

I never saw sad men who looked
With such a wistful eye
Upon that little tent of blue
We prisoners called the sky,
And at every careless cloud that passed
In happy freedom by.

But there were those amongst us all
Who walked with downcast head,
And knew that, had each got his due,
They should have died instead:
He had but killed a thing that lived
Whilst they had killed the dead.

For he who sins a second time
Wakes a dead soul to pain,
And draws it from its spotted shroud,
And makes it bleed again,
And makes it bleed great gouts of blood
And makes it bleed in vain!

Like ape or clown, in monstrous garb
With crooked arrows starred,
Silently we went round and round
The slippery asphalt yard;
Silently we went round and round,
And no man spoke a word.

Silently we went round and round,
And through each hollow mind
The memory of dreadful things

Rushed like a dreadful wind,
And Horror stalked before each man,
And terror crept behind.

The Warders strutted up and down,
And kept their herd of brutes,
Their uniforms were spick and span,
And they wore their Sunday suits,
But we knew the work they had been at
By the quicklime on their boots.

For where a grave had opened wide,
There was no grave at all:
Only a stretch of mud and sand
By the hideous prison-wall,
And a little heap of burning lime,
That the man should have his pall.

For he has a pall, this wretched man,
Such as few men can claim:
Deep down below a prison-yard,
Naked for greater shame,
He lies, with fetters on each foot,
Wrapt in a sheet of flame!

And all the while the burning lime
Eats flesh and bone away,
It eats the brittle bone by night,
And the soft flesh by the day,
It eats the flesh and bones by turns,
But it eats the heart away.

For three long years they will not sow
Or root or seedling there:
For three long years the unblessed spot
Will sterile be and bare,
And look upon the wondering sky
With unreproachful stare.

They think a murderer's heart would taint
Each simple seed they sow.

It is not true! God's kindly earth
Is kindlier than men know,
And the red rose would but blow more red,
The white rose whiter blow.

Out of his mouth a red, red rose!
Out of his heart a white!
For who can say by what strange way,
Christ brings his will to light,
Since the barren staff the pilgrim bore
Bloomed in the great Pope's sight?

But neither milk-white rose nor red
May bloom in prison air;
The shard, the pebble, and the flint,
Are what they give us there:
For flowers have been known to heal
A common man's despair.

So never will wine-red rose or white,
Petal by petal, fall
On that stretch of mud and sand that lies
By the hideous prison-wall,
To tell the men who tramp the yard
That God's Son died for all.

Yet though the hideous prison-wall
Still hems him round and round,
And a spirit man not walk by night
That is with fetters bound,
And a spirit may not weep that lies
In such unholy ground,

He is at peace—this wretched man—
At peace, or will be soon:
There is no thing to make him mad,
Nor does Terror walk at noon,
For the lampless Earth in which he lies
Has neither Sun nor Moon.

They hanged him as a beast is hanged:

They did not even toll
A requiem that might have brought
Rest to his startled soul,
But hurriedly they took him out,
And hid him in a hole.

They stripped him of his canvas clothes,
And gave him to the flies;
They mocked the swollen purple throat
And the stark and staring eyes:
And with laughter loud they heaped the shroud
In which their convict lies.

The Chaplain would not kneel to pray
By his dishonored grave:
Nor mark it with that blessed Cross
That Christ for sinners gave,
Because the man was one of those
Whom Christ came down to save.

Yet all is well; he has but passed
To Life's appointed bourne:
And alien tears will fill for him
Pity's long-broken urn,
For his mourner will be outcast men,
And outcasts always mourn.

V

I know not whether Laws be right,
Or whether Laws be wrong;
All that we know who lie in gaol
Is that the wall is strong;
And that each day is like a year,
A year whose days are long.

But this I know, that every Law
That men have made for Man,
Since first Man took his brother's life,
And the sad world began,

But straws the wheat and saves the chaff
With a most evil fan.

This too I know—and wise it were
If each could know the same—
That every prison that men build
Is built with bricks of shame,
And bound with bars lest Christ should see
How men their brothers maim.

With bars they blur the gracious moon,
And blind the goodly sun:
And they do well to hide their Hell,
For in it things are done
That Son of God nor son of Man
Ever should look upon!

The vilest deeds like poison weeds
Bloom well in prison-air:
It is only what is good in Man
That wastes and withers there:
Pale Anguish keeps the heavy gate,
And the Warder is Despair

For they starve the little frightened child
Till it weeps both night and day:
And they scourge the weak, and flog the fool,
And gibe the old and grey,
And some grow mad, and all grow bad,
And none a word may say.

Each narrow cell in which we dwell
Is foul and dark latrine,
And the fetid breath of living Death
Chokes up each grated screen,
And all, but Lust, is turned to dust
In Humanity's machine.

The brackish water that we drink
Creeps with a loathsome slime,
And the bitter bread they weigh in scales

Is full of chalk and lime,
And Sleep will not lie down, but walks
Wild-eyed and cries to Time.

But though lean Hunger and green Thirst
Like asp with adder fight,
We have little care of prison fare,
For what chills and kills outright
Is that every stone one lifts by day
Becomes one's heart by night.

With midnight always in one's heart,
And twilight in one's cell,
We turn the crank, or tear the rope,
Each in his separate Hell,
And the silence is more awful far
Than the sound of a brazen bell.

And never a human voice comes near
To speak a gentle word:
And the eye that watches through the door
Is pitiless and hard:
And by all forgot, we rot and rot,
With soul and body marred.

And thus we rust Life's iron chain
Degraded and alone:
And some men curse, and some men weep,
And some men make no moan:
But God's eternal Laws are kind
And break the heart of stone.

And every human heart that breaks,
In prison-cell or yard,
Is as that broken box that gave
Its treasure to the Lord,
And filled the unclean leper's house
With the scent of costliest nard.

Ah! happy day they whose hearts can break
And peace of pardon win!

How else may man make straight his plan
And cleanse his soul from Sin?
How else but through a broken heart
May Lord Christ enter in?

And he of the swollen purple throat.
And the stark and staring eyes,
Waits for the holy hands that took
The Thief to Paradise;
And a broken and a contrite heart
The Lord will not despise.

The man in red who reads the Law
Gave him three weeks of life,
Three little weeks in which to heal
His soul of his soul's strife,
And cleanse from every blot of blood
The hand that held the knife.

And with tears of blood he cleansed the hand,
The hand that held the steel:
For only blood can wipe out blood,
And only tears can heal:
And the crimson stain that was of Cain
Became Christ's snow-white seal.

VI

In Reading gaol by Reading town
There is a pit of shame,
And in it lies a wretched man
Eaten by teeth of flame,
In burning winding-sheet he lies,
And his grave has got no name.

And there, till Christ call forth the dead,
In silence let him lie:
No need to waste the foolish tear,
Or heave the windy sigh:
The man had killed the thing he loved,

And so he had to die.

And all men kill the thing they love,
By all let this be heard,
Some do it with a bitter look,
Some with a flattering word,
The coward does it with a kiss,
The brave man with a sword!